

Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság

Bf.II.123/2024/12. szám

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Győrött, 2025. április 14. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A testi sértés büntette miatt Terhelt1 és társai ellen indult büntetőügyben a Győri Törvényszék 2024. augusztus 29. napján kihirdetett, B.161/2023/119. számú ítéletét megváltoztatja.

Megállapítja, hogy Terhelt2 II.r. vádlott cselekményét többszörös visszaesőként követte el, ezért a vele szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamát 10 (tíz) évre enyhíti.

Terhelt1 I.r. vádlott 2025. február 26. napjától más ügyben jogerős szabadságvesztés büntetését tölti. A vele szemben kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítja a 2024. június 22. napjától 2025. február 25. napjáig letartóztatásban töltött időt.

A vádlottak terhére megállapított bűncselekmények jogszabályi hivatkozása helyesen Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés 2. fordulat.

Egyebekben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy Terhelt2 II.r. és Terhelt3 III.r. vádlottak is más ügyben jogerős szabadságvesztés büntetésüket töltik.

A másodfokú eljárás során felmerült 110.412,- (egyszáztízezer-négyszáztizenkettő) Ft bűnügyi költségből Terhelt1 I.r. vádlott 76.812,- (hetvenhatezer-nyolcszázötvenkettő) Ft, Terhelt2 II.r. vádlott 16.800,- (tizenhatezer-nyolcszáz) Ft, Terhelt3 III.r. vádlott 16.800,- (tizenhatezer-nyolcszáz) Ft megfizetésére köteles.

I n d o k o l á s

[1] A Győri Törvényszék a 2024. február 29. napjától augusztus 29. napjáig megtartott nyilvános tárgyalássorozat alapján meghozott és az utóbbi napon kihirdetett, B.161/2023/119. számú ítéletével Terhelt1 I.r., Terhelt2 II.r. és Terhelt3 III.r. vádlottak bűnösségét társtettesként elkövetett halált okozó testi sértés büntetében (Btk. 164. § (1) és (8) bekezdés) állapította meg, ezért mindhárom vádlottat erőszakos többszörös visszaesőként vonta büntetőjogi felelősségre, ennek keretében Terhelt1 I.r. vádlottat 9 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra, Terhelt2 II.r. vádlottat 12 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra, Terhelt3 III.r. vádlottat pedig ugyancsak 12 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a vádlottak a szabadságvesztés büntetésből feltételes szabadságra nem bocsáthatóak.

A bíróság az I.r. vádlott által letartóztatásban töltött időt a vele szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamába beszámította, emellett rendelkezett a büntetőeljárás során lefoglalt bűnjelek további sorsáról, illetőleg a büntetőeljárás során felmerült bünyügyi költség részint egyetemlegesen, részint az érintett vádlottak által külön-külön történő viseléséről.

[2] A törvényszék fenti ítélete ellen az ügyész valamennyi vádlott terhére súlyosítás, a szabadságvesztés büntetés tartamának felemelése érdekében jelentett be fellebbezést, míg Terhelt1 I.r. vádlott enyhítés, védője a minősítés megváltoztatása és enyhítés, Terhelt2 II.r. vádlott védője az irányának pontos megjelölése nélkül, Terhelt3 III.r. vádlott felmentés, míg védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan a minősítés megváltoztatása és enyhítés érdekében terjesztett elő jogorvoslati kérelmet.

[3] A Győri Fellebbviteli Főügyészség a BF.167/2024/3-I. számú átíratában az ügyészi fellebbezést fenntartva a védelmi jogorvoslati kérelmeket nem tartotta alaposnak.

Rámutatott arra, hogy a felülbírálat valamennyi vádlott vonatkozásában a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljeskörű, az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartva folytatta le a bizonyítási eljárást, amely során sem relatív, sem abszolút hatályon kívül helyezést eredményező hibát nem vétett, megfelelően értékelve a bizonyítékokat, eleget tett az indokolási kötelezettségének is. Az általa megállapított tényállás teljesen megalapozott, a másodfokú eljárásban nem támadható bírói mérlegelés eredménye.

[4] A vádlottak büntetőjogi felelősségére vont következtetés helyes, a bűncselekmény minősítése helytálló, annak jogelméleti alapjait érintően azonban a főügyészségi álláspont szerint a szükséges korrekciót el kell végezni, a megállapított bűnfelelősségi alakzattal, a tudati tartalommal és az azzal kapcsolatos érzelmi viszonyulással összefüggésben.

Pontosítani szükséges a büntetékiszabás körében értékelt körülményeket, további súlyosító körülmény a különös kegyetlen elkövetési módot megközelítő véghezvitel, illetőleg a vádlottak személyében rejlő kiemelkedő társadalomra veszélyesség, mindezek alapján mindhárom vádlottal szemben szigorúbb szabadságvesztés kiszabása indokolt.

A fentiekre figyelemmel a fellebbviteli főügyészség indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatva a vádlottakkal szemben alkalmazott szabadságvesztés büntetés tartamát emelje fel, továbbá rögzítse, hogy II. és III.r. vádlottak a jogerős szabadságvesztés büntetésüket töltik, egyebekben a jogi indokolás helyesbítését és a büntetékiszabási körülmények kiegészítését követően az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

[5] Az I.r. vádlott védője a fellebbviteli nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az előterjesztett fellebbezését és annak írásbeli indokolásában foglaltakat maradéktalanul fenntartotta, jogorvoslati kérelme elsődlegesen védencének a terhére megállapított, társtettesként elkövetett halált okozó testi sértés büntette vádja alól olyan módon történő felmentésére irányult, amely keretében vele szemben a bíróság enyhébb minősítést állapítson meg, másodlagosan pedig azt indítványozta, hogy a védencével szemben kiszabott fegyház fokozatú szabadságvesztést az ítéltábla enyhítse.

[6] Védői okfejtésében azt emelte ki, hogy az ítéleti tényállás megállapításakor az elsőfokú bíróság a védenccé első gyanúsított kihallgatásának anyagából indult ki, az I.r. vádlott ezzel kapcsolatos védekezését a bizonyítási eljárás egyéb objektív, illetőleg szakértői típusú bizonyítékai is megfelelően alátámasztották. Védenccé az első részletes, magát is terhelő vallomásával és tárgyalási magatartásával is mindvégig együttműködött és segítette az eljáró hatóságok munkáját. Lényegében beismerte a bűnösségét, kezdetektől fogva vitatta azonban, hogy társtettesként valósította volna meg a cselekményt.

A védői álláspont szerint a vádlottak között az elkövetés időpontjában nem állt fenn szándékegység, magatartásukat nem egymás tevékenységéről tudva tanúsították, a vád szerinti bűncselekményt nem közösen követték el, az utóbbival ellentétes elsőbírói következtetés téves.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság nem tulajdonított megfelelő enyhítő nyomatékot a vádlottak általi utólagos segítségnyújtás tényének és szándékának, illetőleg I.r. vádlott részéről a hatóságokkal történő hatékony együttműködésnek. Mindezek fokozottabb súlyú értékelése indokoltá teszi a kiszabott szankció enyhítését.

[7] II.r. vádlott védője a fellebbezés írásbeli indokolásában arra mutatott rá, hogy az elsőfokú ítélet kihirdetésekor eljáró helyettese teljeskörű fellebbezést jelentett be a tárgyalási jegyzőkönyvek tanúsága szerint, miután azonban védenccé esetében nem állapítható meg az elmeműködés olyan kóros állapota, amely korlátozta volna vagy képtelenné tette volna arra, hogy cselekményének és nyilatkozatainak következményeit felismerje, és ezen elme- és tudatállapotban védenccé az ítélet kihirdetését követően úgy nyilatkozott, hogy azt tudomásul veszi, ennek okán az előterjesztett fellebbezés módosított formában történő fenntartásának lehet helye, és a védői fellebbezés is kizárólag az ítélet enyhítésére irányulhat. Utóbbi körben arra hívta fel a figyelmet, hogy a védenccé személyiségzavara megkönnyítette a bűncselekmény elkövetését, ezen túlmenően pedig azt a kérdést is fel kell tenni, hogy mennyiben könnyítette meg vagy járult hozzá az elkövetéshez, hogy egy önmagáról gondoskodni nem tudó, így védekezésre képtelen személy volt a narkotikumokkal kezelt vádlottakkal egy cellába helyezve.

Az utóbbiakra is figyelemmel elsődlegesen a kiszabott ítélet enyhítését, másodlagosan pedig annak helybenhagyását indítványozta.

A fellebbviteli nyilvános ülésen előterjesztett nyilatkozatában pedig utóbbi fellebbezés módosításán is változtatott, és arra hivatkozással, hogy az elsőfokon eljáró bíróság az elkövetett bűncselekménnyel arányos büntetést szabott ki, az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

[8] A fellebbviteli nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a III.r. vádlott védője fenntartotta az elsődlegesen felmentésre, másodlagosan a minősítés megváltoztatására és enyhítésre irányuló fellebbezését. Álláspontja szerint a történeti tényállás nem került teljes mértékben feltárára. Jóllehet a történeti tényállás lényegét tekintve megegyezik az I.r. vádlott által az első gyanúsított kihallgatásán tett vallomása tartalmával, II. és III.r. vádlottak nyilatkozatai ezzel ellentétes voltak, ők egybehangzóan állították, hogy a sértettet ők nem bántalmazták, abban csak I.r. vádlott vett részt.

Kétségtelen ugyan, hogy a sértett halálát bántalmazás okozta, és a bántalmazó vagy a bántalmazók csak a sértett zárvatársai lehettek, azonban a történeti tényállás nem került felderítésre teljes egészében, mert nem került feloldásra az I., illetőleg a II. és III.r. vádlottak előadásai közötti ellentét.

III.r. vádlott vonatkozásában személyi terhelő bizonyíték nem merült fel, ugyanakkor a szakértői eljárás eredményeképpen sem állapítható meg, hogy ki lehetett az elkövető, kamerafelvétel nem áll rendelkezésre, csak a vádlottak vallomása lehet a kiindulópont, márpedig III.r. vádlott tagadó nyilatkozatát a II.r. vádlott előadása is alátámasztotta, ilyen módon a Be. 7. § (4) bekezdése szem előtt tartásával nem állapítható meg, hogy védence olyan módon bántalmazta volna a sértettet, hogy amiatt annak súlyos sérülései keletkeztek.

Az elsődleges indítvány tehát III.r. Terhelt3 felmentésére irányult.

[9] Másodlagos indítványa körében a védő arra hivatkozott, hogy bűnössége megállapítása esetén is védence felelőssége nem tettesi, hanem csak bűnsegédi alakzatban állapítható meg, de utóbbi vonatkozásban is csak amiatt, hogy látta a bántalmazást, de tétlen maradt, nem akadályozta azt meg, így nem valósított meg törvényi tényállási elemet. Védencének nem volt ölési szándéka, a tettesi és részesi magatartás között az oksági kapcsolat hiányzott, észlelte ugyan a bántalmazást, de az elkövetővel való szándékegységre nem vonható rá nézve megfelelő alappal következtetés.

[10] A büntetéskiszabás körében nyomatékos enyhítő körülményként kérte figyelembe venni, hogy a sértett rosszulletét követően neki segítséget nyújtott, továbbá segítséget kért, és ilyenként hivatkozott a védence személyiségzavarára, a mentális kontroll funkcióinak megbízhatatlanságával összefüggő, valóságot torzító életértékelésére, valamint indítványozta figyelembe venni azt is, hogy III.r. vádlott már huzamosabb időn keresztül él egyfajta bizonytalanságban a saját sorsát illetően, hiszen több, mint két éve áll büntetőeljárás hatálya alatt.

III.r. vádlott a másodfokú bíróságnak írt beadványában arra hivatkozott, hogy az elsőfokú ítélet teljesen tönkre tette azzal, hogy ártatlanul elítélték, ezért kérte a sopronkőhidai bv intézet raktárvezetőjének meghallgatását arra vonatkozóan, hogy az sértett1 által összepiszkított ágyneműk ellenértékét ráhátékázták-e a sértettre, miután az I.r. vádlott azt állította, hogy őt a bűncselekmény estében a sértett levécézte.

Indítványozta továbbá annak megállapítását, hogy a sopronkőhidai bv intézet vészjelző gombja a bűncselekmény éjszakáján mikor lett megnyomva, és az eseménynaplóba mikor lett bejegyezve az ezzel kapcsolatos esemény, továbbá kérte a helyszínre kikerkező mentőszolgálat hivatalos elhalálozási dokumentációjának beszerzését.

[11] Az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában I.r. vádlott a megbánásának adott hangot, és amiatti elkeseredettségének, hogy jelen ügy végzetes következményeit már nem lehet megmásítani. Sajnálkozását fejezte ki a sértett családtagjainak, azzal azonban, hogy a terhére rótt bűncselekményt nem követte el.

III.r. vádlott egyetértett a védője perbeszédében foglaltakkal, hangsúlyozta, hogy nem követte el a terhére rótt bűncselekményt, nem bántotta a sértettet, amiatt azonban lelkiismeretfurdalása van és abban vétett, hogy nem nyújtott neki segítséget.

Kifejezte azt is, hogy ennyi év után már szeretne hazamenni.

[12] Az ítéltábla az előterjesztett fellebbezések tartalmára – különösen az I.r. vádlott védője és a III.r. vádlott és védője által előterjesztett jogorvoslati kérelmek irányára -, továbbá a fellebbviteli főügyészségi átiratban foglaltakra, a védelmi fellebbezések és beadvány írásbeli indokolásának tartalmára, valamint a fellebbviteli nyilvános ülésen elhangzottakra

figyelemmel az előterjesztett jogorvoslati kérelmekkel sérelmezett elsőfokú ítéletet és az azt megelőző eljárást felülbírált.

A másodfokú felülbírálat az I. és III.r. vádlottak vonatkozásában a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése, a II.r. vádlott vonatkozásában a Be. 510. § (10) bekezdése alapján teljeskörű.

A másodfokú felülvizsgálat körében megállapítható volt, hogy az elsőfokon eljáró bíróság a perrendi szabályokat megtartva, megfelelő körben és törvényesen folytatta le a bizonyítási eljárást, az ítéltábla nem észlelt olyan megalapozatlansági okot, illetőleg eljárási szabálysértést, amely az ítélet másodfokú érdemi felülbírálatának akadályát képezte volna.

[13] Az elsőfokú ítélet felülbírálata során az ítéltábla megállapította, hogy a törvényszék a tárgyalás anyagává tett minden olyan rendelkezésre álló bizonyítékot, amely a tényállás megalapozott megállapításához szükséges volt. A megfelelően széleskörű bizonyítás eredményeképpen helytálló tartalommal számba vett bizonyítékokat maradéktalanul értékelési körébe vonta, s ennek keretében foglalkozott minden olyan körülménnyel, ami az ügy ténybeli és jogi megítélésében az érdemi kérdések körültekintő tisztázásához elengedhetetlen volt. Számba vette és egymáshoz is kapcsolata azokat a bizonyítékokat, amelyek értékeléséből kiolvasható, hogy mire alapozta a megállapított ítéleti tényállást.

Hiánytalanul és a szakma szabályainak megfelelően számot adott arról, hogy a tényállás megállapítása folyamatában miért az I.r. vádlott történeti tényállásban értékelt cselekményekhez időben legközelebb álló, önmagára és társaira nézve is terhelő vallomását fogadta el kiindulópontként és a megállapított tényállás alapjaként, az okszerű és logikus indokolással összefüggő kötelezettségeinek eleget téve érdemben sem kifogásolhatóan hivatkozott arra, hogy I.r. vádlott terhelő vallomását milyen egyéb bizonyítékok támasztották alá, így elsősorban az objektív tényeken és törvényszerűségeken alapuló igazságügyi orvosszakértői vélemény megállapításai és tanú2 – a büntetőeljárás során a szabályok szerint tanúként is megfelelő módon kihallgatott – poligráfos szaktanácsadó megállapításai, és nevezettek tárgyalási szakban tett megnyilatkozásai.

[14] A tényállás a fentiek szerint teljes, megfelelő mértékben, mélységben felderített, a tárgyalás részévé tett bizonyítási anyagnak, iratoknak megfelelő tartalmú, helytelen ténybeli következtetést nem tartalmaz, erre figyelemmel tehát teljes egészében megalapozott, a másodfokú eljárásban nem támadható bírói mérlegelés eredménye.

Miután a bv intézetben az adott napon lezajlott rendkívüli esemény körülményeiről, időpontjáról, az adott körletben a vészjelző általi értesítés időpontjáról, az azzal összefüggésben megtett intézkedésekről megfelelő dokumentáció állt rendelkezésre, az ápolói jelentés és az ezzel kapcsolatos iratok igazolták a történetekről 22 óra 21 perckor történt értesülést, majd a helyszíni események leírását, mindemellett pedig az igazságügyi boncolási jegyzőkönyv megállapításai megfelelő alapot nyújtottak a sértett halálához vezető okfolyamat feltárásához, nem vált szükségessé a bv. intézet megkeresése a vészjelző gomb aktuális használatával összefüggésben, illetőleg a mentőszolgálat ezirányú megkeresése is szükségtelen volt.

A sértett halálára figyelemmel vele szemben értelemszerűen hátkázás elrendelése nem történhetett, ezzel kapcsolatosan a bv intézet raktárvezetőjének megkeresése értelmetlen.

A fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróság a III.r. vádlotti bizonyítási indítványokat – mint szükségtelen bizonyítási cselekményekre vonatkozó előterjesztéseket – elutasította.

[15] Összességében tehát megállapítható, miszerint ítéletében az elsőfokú bíróság felsorakoztatta az ügy érdemi eldöntésére kihatással bíró, az ítéleti tényállás megalapozott megállapításának alapjául szolgáló releváns bizonyítékokat. Mindezeket megfelelő módon részletezte, megkísérelte a fennálló ellentmondásokat feloldani, a számba vett bizonyítékokat okszerűen, kellő logikai megalapozottsággal, egymásra is tekintettel összességében értékelte, az ezzel kapcsolatos gondolatmenetével a másodfokú bíróság is mindenben egyetértett.

Az iratok tartalmának megfelelően rögzített és számba vett, majd kellően elemzett adatokon nyugvó törvényes mérlegelés alapján jutott el a törvényszék a hitelt érdemlő bizonyítékoknak megfelelő következtetései levonásához, a vádlottak terhére rótt bűncselekmény megvalósítási körülményeit illetően, továbbá a kihallgatott tanúk szavahihetőségével, a rendelkezésre álló szakértői, szaktanácsadói megállapítások hiteltérdemlőségével és az egyéb okirati bizonyítékok relevanciájával összefüggésben is.

Megalapozatlansági ok hiányában a törvényes keretek között elvégzett mérlegelő tevékenységen nyugvó tényállástól eltérő, a vádlottak bűnösségét érintő tényállás megállapítására kizárólag a bizonyítékok ellentétes értékelése vezethetne, a felülmérlegelés tilalmából következően azonban utóbbira a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség.

[16] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás ilyen módon túlnyomó részt összhangban áll az okszerűen mérlegelt bizonyítékokkal, az azonban a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltak alkalmazásával helyesbítésre, illetőleg kiegészítésre is szorul az alábbiak szerint:

- Az ítéltábla az elsőfokú ítéletnek az egyes terheltekre vonatkozó személyi részét, illetőleg a korábbi büntettségükre vonatkozó adatokat az alábbiak szerint egészíti ki és pontosítja:

- Terhelt1 I.r. vádlott vonatkozásában a büntettségügyi adatai első tételeként feltünteti a Szolnoki Járásbíróság 2014. november 4. napján kelt – és a Szolnoki Törvényszék 1.Fkf.149/2015/4. számú határozata folytán 2015. április 15. napján jogerőre emelkedett – 10.Fk.815/2014/2. számú ítéletét, amellyel a bíróság a terheltet a 2014. október 3. napján elkövetett rablás büntette miatt 2 év 4 hónap fiatakorúak börtönére, mellékbüntetésként 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Szabadságvesztésének utolsó napja 2017. február 2.

- Az elsőfokú ítéletben első helyen feltüntetett jogerős elítélés adatait (elsőfokú ítélet [3] bekezdés) azzal pontosítja, hogy az üzletszerűen elkövetett lopás vétsége mellett ugyancsak lopás vétsége miatt történt a büntetőjogi felelősségre vonása, a bűncselekmények elkövetési ideje 2017. február 18. – február 23. napja, szabadságvesztésének utolsó napja 2024. június 21.

- Az elsőfokú ítélet [4] bekezdésében foglalt jogerős elítélés adatait az ítéltábla azzal helyesbíti és egészíti ki, hogy a rabláson túlmenően a más bűncselekmény megjelölés ez esetben 4 rendbeli lopás vétségének elkövetését takarja, az erőszakos vagyon elleni bűncselekmény elkövetésének időpontja: 2017. február 24. napja, és szabadságvesztésének utolsó napja ez esetben is 2024. június 21.

- Az elsőfokú ítélet [5] bekezdésében foglalt jogerős elítélés adatait azzal egészíti ki és pontosítja, miszerint a rabláson kívül a más bűncselekmények megjelölés több rendbeli lopás vétsége, lopás büntette, közokirattal visszaélés vétsége és garázdaság vétsége elkövetését jelentik, a vagyon elleni erőszakos bűncselekmény elkövetésének ideje: 2013. július 21. – július 22. napjai, a szabadságvesztés utolsó napja ez esetben is 2024. június 21.

- Az I.r. vádlott büntetettségi adatait a fentiekén túlmenően azzal is kiegészíti, hogy nevezettet a jelen eljárás tárgyát képező bűncselekmény elkövetése után a Veszprémi Járásbíróság a 2025. február 25. napján kelt és jogerőre emelkedett 1.B.497/2024/26. számú ítéletével, mint többszörös visszaesőt a 2023. december 27. napján elkövetett hivatalos személy elleni erőszak büntette miatt 1 év 7 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre, mellékbüntetésként 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés büntetésének kezdő napja: 2025. február 26., az utolsó napja 2026. szeptember 25. napja. I.r. vádlott jelenleg ezen szabadságvesztés büntetését tölti.

- Terhelt2 II.r. vádlottal kapcsolatos büntetettségi adatokat az ítéltábla az elsőfokú ítélet [9] bekezdését érintően azzal egészíti ki, miszerint az ekkori jogerős elítélés tárgyát a lopás büntettén túlmenően még további több rendbeli lopás büntette, illetőleg lopás vétsége képezte, az elsőfokú ítélet [10] bekezdésében foglalt jogerős büntetés esetén a más bűncselekmény lopás büntettének kísérletét jelentette, míg az [11] bekezdésben foglalt jogerős elítélésnél a más bűncselekmény ugyancsak lopás büntettét takarja.

Az elsőfokú ítélet [12] bekezdésében foglalt jogerős elítélésbeli adatokat az ítéltábla azzal egészíti ki, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság ezen ítéletével elrendelte az előző négy, azaz az elsőfokú ítélet [8], [9], [10] és [11] bekezdéseiben részletezett jogerős elítélésekkel alkalmazott, próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztések végrehajtását.

- Az elsőfokú ítélt [13] bekezdésében részletezett jogerős elítélés esetében a más bűncselekmény megjelölés lopás vétségét jelenti, egy további, az elsőfokú bíróság által nem ismertetett jogerős elítélés (Pesti Központi Kerületi Bíróság 25.Fk.20.602/2017/11. számú ítélete) tárgya ugyancsak több rendbeli lopás büntette, illetőleg 3 rendbeli lopás vétsége, továbbá az elsőfokú ítélet [16] bekezdésében foglalt összbüntetési ítélet tekintetében a tényállás kiegészítésre szorul azzal, hogy ez alkalommal a Pesti Központi Kerületi Bíróság az elsőfokú ítélet [12], [13] és [14] bekezdésében részletezett ítéletekkel kiszabott büntetéseket foglalta összbüntetésbe.

- Az ítéltábla az elsőfokú ítélet [17] bekezdésében foglalt jogerős elítéléssel összefüggésben azt a kiegészítést teszi, hogy a személy elleni erőszakos bűncselekmény elkövetési ideje: 2016. október 15. napja, az emiatt kiszabott 1 év 10 hónap börtönbüntetés utolsó napja 2024. január 13. Emellett az elsőfokú ítélet [18] bekezdésében rögzített jogerős elítélés adatai is kiegészítésre szorulnak azzal, hogy a hivatalos személy elleni erőszak büntette elkövetésének időpontja: 2018. december 21. napja, a kiszabott szabadságvesztés utolsó napja pedig 2023. november 2.

Az elsőfokú bíróság által az ítélet [19] bekezdésében rögzített jogerős elítélés adatai kiegészítendőek azzal, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság ezen ítéletével a [8], [9], [10], [11] bekezdésben, és a fentebb jelzettek szerint az elsőfokú bíróság által fel nem tüntetett elítélés (PKKB 25.Fk.20.602/2017/11. szám) során kiszabott szabadságvesztés büntetéseket foglalta összbüntetésbe, továbbá a másodfokú bíróság azt is megállapítja, hogy a II.r. vádlott jelenleg ezen börtönbüntetését tölti, szabadságvesztésének kezdő napja 2023. november 3., utolsó napja 2025. június 5.

Fentiekén túlmenően a terhelttel szemben külföldi ítélet elismerése körében jogerős elismerésre, megállapításra került sor (Fővárosi Törvényszék 2016. február 15. napján jogerőre emelkedett 35.Beü.897/2015/6. szám, amelynek tárgya a terhelt által 2013. novemberében és 2014. októberében Ausztriában elkövetett lopás büntette, illetőleg lopás vétsége volt.

- Terhelt3 III.r. vádlott; az elsőfokú ítélet [21] bekezdésében részletezett jogerős elítélés adatait az ítéltábla azzal egészíti ki, hogy a lopás büntette mellett a más bűncselekmény megjelölés ugyancsak 1 rendbeli lopás büntettének elkövetését takarja, az elsőfokú ítélet [23] bekezdésében rögzített jogerős elítélés tárgya nem csak a szemérem elleni erőszak büntette, hanem emellett kényszerítés büntette is volt, ezen cselekmények elkövetési ideje: 2009. október 26. – 2009. november 4. napja, az elsőfokú ítélet [24] bekezdésében részletezett jogerős elítélés esetében pedig az elkövetési idő: 2010. december 26. - december 27. napja, mindemellett az eljáró Gyulai Városi Bíróság ezen ítélettel rendelte el a [21] és [22] bekezdésekben részletezett jogerős elítélésekkel kiszabott, próbaidőre felfüggesztett büntetések végrehajtását.

Az elsőfokú ítélet [25] bekezdésében foglaltak pedig azzal egészítendőek ki, hogy az összbüntetésként megállapított szabadságvesztés büntetés utolsó napja 2020. október 4. napja.

- Az ítéltábla az elsőfokú ítélet [26] bekezdésében részletezett jogerős elítélés adatait azzal egészíti ki, hogy a hivatalos személy elleni erőszak büntettének elkövetési ideje 2016. február 12. napja, a kiszabott szabadságvesztés büntetés utolsó napja pedig 2024. június 4., míg az elsőfokú ítélet [27] bekezdésében rögzített jogerős elítélés adatai azzal szorulnak kiegészítésre, hogy a személy elleni erőszakos bűncselekmény elkövetési ideje 2018. március 2. napja, a szabadságvesztés utolsó napja 2026. április 4.

- A rendelkezésre álló iratok és helyes ténybeli következtetés levonása útján az ítéltábla megállapítja, hogy a vádlotti körből érkező vészjelzést követően az ápolót a körletfelügyelő 22 óra 21 perckor értesítette a történetkről, az ezt röviddel követően megkezdett életmentő beavatkozások nem vezettek eredményre. Mindezt összevetve azzal a ténnyel, miszerint a sértett halála a bántalmazás befejezését követően 15-30 perccel bekövetkezett az aggálytalan orvosszakértői vélemény megállapításai szerint, megállapítható, miszerint az ugyancsak mintegy fél órát kitevő bántalmazás megkezdésére 21 óra 30 perc körüli időpontban került sor. Erre figyelemmel az is megállapítható, hogy 2022. augusztus 4-én este 21 órát röviddel követően szólította fel Terhelt1 I.r. vádlott sértett1 sértettet az emeletes ágy felső szintjéről történő lejövetelre és fürdésre. Utóbbiak alapján az ítéltábla a fenti két vonatkozásban pontosította az elsőfokú bíróság által megállapítottak időszerűségét az elsőfokú ítélet [30] bekezdésében foglaltakat érintően.

- Az elsőfokú ítélet [36] bekezdésében rögzített megállapítások utolsóelőtti gondolati egységét az ítéltábla azzal egészíti ki, hogy sértett1 a bántalmazását megelőzően alapvetően egészséges belszervezetű személy volt, nála nem állt fenn olyan természetes eredetű, sorsszerű megbetegedés vagy állapot, amelynek akár részoki szerepe volt a halálához vezető okfolyamat megindulásában, a halála bekövetkezésében, ilyen módon a sértett által elszenvedett sérülések és a halála beállta között közvetlen, egyenes és kizárólagos okozati összefüggés áll fenn.

[17] A fentiek szerinti pontosításokkal és kiegészítésekkel a megállapított tényállás immár teljes egészében megalapozottá vált, amely mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól, így az ítéltábla a Be. 593. § (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a helyesbített és kiegészített tényállás alapján bírálta felül.

[18] A megalapozott tényállásból az elsőfokon eljáró bíróság helytállóan vont következtetést mindhárom terhelt vonatkozásában a büntetőjogi felelősség

megállapíthatóságára, a halálos eredménnyel járó testi épség elleni bűncselekmény elkövetése miatti felelősségük fennálltára, ezen túlmenően pedig a másodfokú bíróság túlnyomórészt helyénvalónak találta a bűncselekmény minősítését is azzal a kiegészítéssel, miszerint az adott jogszabályhely által rögzített eredmény szerinti elkövetési fordulatot is fel kell tüntetni a teljes jogi minősítésben, az ezzel kapcsolatos hiányosságot tehát az ítéltábla a rendelkező részben foglaltak szerint orvosolta.

Ugyanakkor a minősítéshez fűzött jogi indokolás alapvető pontosításra és kiegészítésre szorult.

[19] Az elsőfokú bíróság alapvetően helyes szempontrendszer alapján vizsgálta a vádlottak terhére rótt cselekmény mibenlétét, jogi természetét, a terheltek szándékának megállapítható irányát, alakulását. A fentiek alapján helytálló módon élet elleni bűncselekmény helyett testi sérülések okozására irányuló szándékot és azon túli eredményt hozó elkövetést állapított meg, ugyanakkor eshetőlegesen szándékú élet elleni cselekmény megvalósítására vonatkozóan indokolt.

A halált okozó testi sértés büntette ún. praeterintencionális bűncselekmény, amelynél az elkövetési magatartás szándékos, az elkövetőt azonban a bekövetkezett eredmény tekintetében csupán gondatlanság terheli.

A halált okozó testi sértés megállapításánál alapvető jelentősége van annak, hogy az elkövető szándéka még eshetőlegesen sem irányul a sértett életének a kioltására, az iránt nem közömbös, hanem kizárólag testi sértés okozására, ez az elhatárolás alapja a halált okozó testi sértés és az emberölés relációjában.

[20] A halált okozó testi sértés megállapításának elsődleges feltétele, hogy az elkövetési magatartás szándékos testi sértést valósítson meg, az viszont közömbös, hogy az elkövetési magatartás a testi sértés alapesetként vagy minősített esetként lenne értékelhető. Ezen alapfeltétel megállapítása szempontjából nincs jelentősége annak, hogy a testi sértésre irányuló szándék egyenes vagy eshetőlegesen-e, ez utóbbi körülmény a büntetés kiszabása szempontjából bír jelentőséggel. Ha azonban az elkövető szándéka eshetőlegesen mint lehetőséget az élet kioltását is átfogja, emberölés megállapításának van helye.

E bűncselekmény megállapításának másik feltétele, hogy a szándékos testi sértési cselekménnyel okozati összefüggésben következzen be a sértett halála, az okozatosság tehát lényegében két mozzanatú, egyrészt a szándékos testi sértéssel összefüggésben testi sérülés vagy egészségsértés, másrészt ezen túlmenően a halálos eredmény is bekövetkezik, természetesen azonban a fenti okozatossági folyamat adott esetben egységesen jelentkezik, ugyanazon ok vezet egyrészt a testi sérüléshez, másrészt a halálos eredményhez.

A harmadik feltétel pedig az, hogy az elkövető bűnössége a halálos eredmény tekintetében kizárólag gondatlanság formájában jelentkezzen.

A fentiekkel összefüggésben az ítéltábla mindenben osztotta a fellebbviteli főügyész jogi álláspontot, az irányadó tényállás szerint a terheltek egymás cselekményéről tudva, szándékegységben, egymást követően, hosszabb időn keresztül, ugyan eszköztelenül, ámde esetenként kifejezetten nagy erővel, a testi épség sérelmét előirányzó célzatos, egyenes szándékkal támadták a sértett felső testét, amely köztudomásúlag olyan életfontosságú szerveket is tartalmaz, amelyek előrelátható sérülésével a szándékoltnál súlyosabb, akár halálos eredmény is bekövetkezhethet. Az utóbbi helyrehozhatatlan eredmény lehetőségének a kellő körülmétekintés és a tőlük elvárható figyelem tanúsítása esetén a vádlottak tudatában fel kellett volna merülnie. Adott körülmények között ugyanis mindhárom terheltől elvárható volt

a halálos következmény bekövetkezésének előre látása és az ennek megfelelő cselekvés, azaz az objektív előreláthatóság feltételei biztosítottak voltak, emellett pedig mindhárom elkövető esetében megállapítható, hogy előre láthatta a halálos eredmény bekövetkezését, a megfelelő gondosság kifejtésére képes volt, az ezzel kapcsolatos képessége fennállt, azaz szubjektíve is képes volt az előre látható eredmény megfelelő felmérésére, ebben sem az elmeállapota, sem pedig egyéb körülmények, korlátozó tényezők nem gátolták.

A fentiek szerint a vádlottak a tőlük elvárható figyelmet és körültekintést elmulasztották, a szándékukon túli súlyos, helyrehozhatatlan eredmény tekintetében őket hanyag gondatlanság (negligencia) terheli.

[21] Az a körülmény, hogy az eredmény tekintetében a terheltek bűnössége csak a gondatlanság formájában állapítható meg, önmagában véve nem zárja ki a társtettség megállapítását, minthogy jelen esetben az egyenes szándékú testi sértési cselekmény véghezvitelében megnyilvánuló elkövetési tevékenység egyértelműen az elkövetők akarategységét mutatja, és az is megállapítható, hogy a bántalmazás természeténél fogva mindhárom tettes elkövetési magatartása önmagában is alkalmas volt végül a halálhoz vezető okfolyamat megindítására.

[22] A társtettség kérdése a testi sértési cselekményeknél sajátosan alakul. Gyakran vet fel nehézséget annak megítélése, hogy az eredményért való felelősség miként alakul, amennyiben az eljárás során teljes bizonyossággal nem állapítható meg, hogy a bántalmazásban közös akarategységben résztvevők közül kinek a magatartása folytán állt elő a cselekmény súlyosabb jogi értékelését magával hozó eredmény. Az egységes ítélkezési gyakorlat – az emberölési cselekmények megítélésével összhangban – társtettséget állapít meg abban az esetben is, ha az egyik elkövető lefogja a sértettet, míg a társa bántalmazza őt. Amennyiben két vagy több elkövetőnél az alanyi oldalon fennáll a szándék- és akarategység, az ítélkezési gyakorlat abban az esetben is a bekövetkezett eredmény alapján minősülő társtettséget állapít meg, ha nem lehet pontosan meghatározni, hogy az adott eredményt a bántalmazásban résztvevők közül melyik személy okozta.

A fentiek értelmében a másodfokon eljáró bíróság nem osztotta az utóbbiakkal kapcsolatos I. és III.r. védelmi jogi álláspontot.

[23] I. és III.r. vádlottak erőszakos többszörös visszaesői minőségének megállapíthatóságával kapcsolatosan az eljárás során aggály nem merült fel.

Az előzetes büntetéségi adatok fentebb jelzett kiegészítése mellett minden kétségtől mentesen megállapítható volt, hogy a Szolnoki Járásbíróság a 2015. április 15. napján jogerőre emelkedett, rablás büntetést elbíráló ítéletével kiszabott fk. börtönbüntetést az I.r. vádlott 2007. február 2. napján töltötte ki, és a szabadulását követő három hét múlva megvalósított bűncselekménye miatt ugyancsak a Szolnoki Járásbíróság mint különös visszaesőt felfegyverkezve elkövetett rablás büntette és egyéb vagyon elleni bűncselekmények miatt jelentős tartamú fegyházbüntetésre ítélte, amely szabadságvesztés végrehajtásának utolsó napja 2024. június 21. napja. I.r. vádlott pedig időközben, 2022. augusztus 4. napján valósította meg társtettesként a jelen büntetőeljárás tárgyául szolgáló bűncselekményét.

A III.r. vádlott vonatkozásában a rendelkezésre álló adatok alapján ezzel összefüggésben az állapítható meg, hogy a 2009. októberében-novemberében elkövetett bűncselekmények alapján a Gyulai Városi Bíróság a terhelteket a 2012. február 15. napján jogerőre emelkedett

ítéletével szemérem elleni erőszak büntette és kényszerítés büntette miatt végrehajtandó börtönbüntetésre ítélte, illetőleg a 2013. július 8. napján jogerőre emelkedett ítéletével a 2010. decemberének végén megvalósított bűncselekmény alapján többek által elkövetett szemérem elleni erőszak büntette miatt mint visszaesőt súlyos fegyházbüntetésre ítélte. Utóbbi két elítéléssel összefüggésben megállapítható, hogy III.r. terhelt mindkét bűncselekményt a vele szemben személy elleni erőszakos cselekmény miatti első jogerős elítélését (2012. február 15. napját) megelőzően követte el, és ezen elítélések képezik az erőszakos többszörös visszaesői minősítés alapját. Utóbbiak összbüntetésbe foglalására figyelemmel a III.r. terhelt összbüntetési szabadságvesztésének utolsó napja 2020. október 4.

Időközben azonban, az előző két alapítélet jogerőre emelkedését követően, 2016. február 12. napján a terheltet többszörös visszaesőként hivatalos személy elleni erőszak büntette miatt súlyos tartamú fegyházbüntetésre (jogerő: 2019. március 6.), míg a 2018. március 2. napján elkövetett súlyos testi sértés büntette miatt (jogerő: 2009. október 7. napja) mint többszörös visszaesőt ugyancsak végrehajtandó szabadságvesztésre ítélték. E két, egymással kvázi halmazati viszonyban lévő elítélés képezi a III.r. terhelt erőszakos többszörös visszaesői minősége megállapíthatóságának következő feltételét. Utóbbi büntetések utolsó napja 2024. június 4., illetőleg a terhelt által jelenleg töltött szabadságvesztés büntetés esetében 2026. április 4. napja.

Fenti határozatok jogerőre emelkedését követően valósította meg társtettesként III.r. vádlott a jelen eljárás tárgyául szolgáló bűncselekményét, ilyen módon az erőszakos többszörös visszaesői minősége megállapításának akadálya nincs.

[24] Más a helyzet II.r. vádlott vonatkozásában, akivel szemben – az első kilenc büntetése és értelemszerűen azok közül néhányat érintő összbüntetési ítélete esetében – csupán vagyon elleni, személy elleni erőszakot nélkülöző bűncselekmények miatt történt büntetőjogi felelősségre vonás, majd előbb a 2016. október 15. napján elkövetett súlyos testi sértés büntette (jogerő napja: 2021. június 11.), később pedig a 2018. december 21. napján megvalósított hivatalos személy elleni erőszak büntette (jogerő napja: 2021. június 29.) miatt ítélték jogerősen végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre. Utóbbiak szerint II.r. terhelt mindkét fenti, személy elleni erőszakos bűncselekményét az elsőként történő elítélését, 2021. június 11. napját megelőzően valósította meg, azaz a hivatalos személy elleni erőszak büntetést nem a súlyos testi sértés büntette miatt történt jogerős elítélése után követte el.

A fentieket követte még egy összbüntetési ítélet, amely azonban személy elleni erőszakos bűncselekményt nem érintett.

[25] A fentiekkel összefüggésben kell rögzíteni azt, hogy az erőszakos többszörös visszaeső olyan többszörös visszaeső, aki mindhárom alkalommal személy elleni erőszakos bűncselekményt követett el. Az erőszakos többszörös visszaesőt tehát az erőszakos többszörös visszaesőkénti minősítését megelőzően már két alkalommal személy elleni erőszakos bűncselekmény miatt ítélték végrehajtandó szabadságvesztésre.

Az erőszakos többszörös visszaesés a többszörös visszaesés speciális esete, lényegében egy különös többszörös visszaesői kategória az erőszakos személy elleni bűncselekmények körén belül. Alapvető, hogy már a visszaesést megalapozó, egy korábbi elítélés is személy elleni bűncselekmény miatt történt, a lényeg a visszaesőkénti elkövetés ténye, amely feltételezi a törvény által megkívánt három éves időbeli kapcsolatot is.

Nem állapítható meg ugyanakkor az erőszakos többszörös visszaesőkénti elkövetés, amennyiben az elkövetőt az elbírálás alapjául szolgáló személy elleni erőszakos bűncselekmény elkövetését megelőzően már visszaesőként, különös vagy akár többszörös

visszaesőként elítélték ugyan, de ezek nem személy elleni erőszakos cselekmények miatt történtek. Ilyen esetben az újabb személy elleni erőszakos bűncselekmény miatti elítélés is csak az „egyszerű” többszörös visszaesői elkövetés megállapítását alapozza meg.

Az erőszakos többszörös visszaesést az sem alapozza meg, ha a többszörös visszaesőnek minősülő elkövető több évre visszamenő, nagy számú elítélései között valamely három évnél korábban történt elítélés tartalmaz személy elleni bűncselekményt, de úgy, hogy az a büntetés kiállítására vagy végrehajthatóságának megszűnésére figyelemmel visszaesést, többszörös visszaesést közvetlenül nem alapoz meg. Tehát a többszörös visszaeséshez vezető láncolatos elítélések – a személy elleni erőszakos bűncselekmények miatti elítélések egymáshoz viszonyított három évnél hosszabb ideje esetén – sem vezetnek az erőszakos többszörös visszaesői minőséghez.

[26] A személy elleni erőszakos bűncselekmények miatti alapelítélést, a visszaesőkénti elítélést, mint a többszörös visszaesőkénti elítélés feltételeit mindig egymáshoz képest kell vizsgálni. Ennek megfelelően a három évi időtartamnak a személy elleni erőszakos bűncselekmény miatt kiszabott szabadságvesztés büntetés kitöltésétől vagy végrehajthatósága megszűnésétől az újabb személy elleni erőszakos bűncselekmény elkövetéséig kell elteltetnie ahhoz, hogy a Btk. 459. § (1) bekezdés 31/c. pontjának előzményeképpen a visszaesőkénti elítélés jelentőséggel bírjon, és úgyszintén a személy elleni erőszakos bűncselekmény miatt történt visszaesőkénti elítélés kitöltésétől vagy végrehajthatósága megszűnésétől kell számítani az újabb három esztendő, amelyen belül kell megvalósulnia annak az újabb, immár harmadik személy elleni erőszakos bűncselekménynek, amely a felsorolt előzményekre figyelemmel a Btk. 459. § (1) bekezdés 31/c. pontja szerinti erőszakos többszörös visszaesőkénti minősítést megalapozza.

Ez utóbbi feltétel – I. és III.r. vádlottak esetében a bűnelkövetések egymáshoz való viszonyával szemben – II.r. vádlott vonatkozásában nem állapítható meg, ezért erőszakos többszörös visszaesői minőségének megállapítására nem, kizárólag a többszörös visszaesői minőségének rögzítésére kerülhetett sor (a Kúria Büntető Kollégiuma által felülvizsgálat 83.BK vélemény).

[27] A büntetés kiszabása körében az ítéltábla is figyelemmel volt az elsőfokú bíróság által feltárt bűnösségi és büntetés kiszabási tényezőkre, e körben megállapítható, hogy az I.r. vádlott vonatkozásában az általa az egész büntetőeljárás folyamatában tanúsított, hatóságokkal történő együttműködésnek kiemelkedő enyhítő nyomatéka van, ugyanakkor az a körülmény, hogy a terheltek a durva bántalmazást követően megkíséreltek segítséget nyújtani a sértettnek, elsősorban az élet elleni, illetőleg a testi épség elleni szándék elhatárolása szempontjából bírt jelentőséggel, enyhítő körülményként a nyomatéka csekélyebb, s ugyanígy kell értékelni mindhárom terhelt vonatkozásában a szándékon túlmutató eredmény tekintetében fennálló enyhe gondatlanságukat (negligencia), ugyanis ebben a vonatkozásban kimutatható, hogy az enyhébb felelősségi alakzat megvalósítása ellenére a gondatlanságuk foka kirívóan súlyos, a fennálló körülmények közepette ugyanis csak minimális mértékű odafigyelést kellett volna tanúsítaniuk ahhoz, hogy megfelelően átláthassák a halálos következmények lehetőségét, ezt azonban bűnösen elmulasztották.

Mindemellett a feltárt súlyosító tényezők között kell értékelni a terheltek személyében rejlő kiemelkedő társadalomra veszélyességet, illetőleg az általuk kifejtett közös bántalmazás durvaságára, elhúzódó időtartamára, nevezettek kitartó szándékára, illetőleg a sértettnek okozott fájdalomra és szenvedésre tekintettel megállapítható különösen kegyetlen elkövetési módot.

[28] Annak ellenére, hogy a megállapított tények szerint a legsúlyosabb, legnagyobb erejű bántalmazást II.r. vádlott vitte véghez, a másodfokú bíróságnak figyelemmel kellett lennie arra a tényre, hogy nevezett nem minősül erőszakos többszörös visszaesőnek, erre tekintettel – szem előtt tartva az ítélet szankciórendszerével összefüggésben a belső arányosság követelményrendszerét is – az ítéltábla úgy ítélte meg, hogy a büntetési célok vele szemben az elsőfokon alkalmazott szabadságvesztés büntetésnél enyhébb fegyházbüntetés alkalmazásával is elérhetőek.

I.r. és III.r. vádlottak tekintetében az elsőfokú bíróság által alkalmazott joghátrányokat a másodfokú bíróság is arányosnak látta az érintett vádlottak által megvalósított bűncselekménnyel, az abban vitt szerepükkel, és a büntetés kiszabás során értékelendő valamennyi egyéb ténnyel és körülménnyel.

[29] Figyelemmel arra, hogy az elsőfokú büntetőeljárás során letartóztatott I.r. vádlott a fellebbviteli szakban más ügyben jogerősen kiszabott szabadságvesztés büntetését kezdte töltetni, a másodfokú bíróság a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdései alkalmazásával a terhelt által 2024. június 22. napjától 2025. február 25. napjáig letartóztatásban töltött időt rendelte beszámítani a vele szemben kiszabott szabadságvesztés tartamába, megállapítva azt, hogy I.r. vádlotton túlmenően II. és III.r. vádlottak is jelenleg más ügyben jogerős szabadságvesztés büntetésüket töltik, ezen megállapítással pótolva az elsőfokú ítélet rendelkező részének ezirányú hiányosságát.

[30] A fentiekre figyelemmel a Győri Ítéltábla az előterjesztett fellebbezéseket a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülés keretében elbírálv a törvényszék jogorvoslati kérelmekkel támadott ügydöntő határozatát a fentebb részletezett vonatkozásokban a Be. 606. § (1) bekezdésében foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkezéseit – miután azok törvényesek és megalapozottak – a Btk. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a Be. 613. § (1) bekezdésében foglaltak alapján megállapította a másodfokú büntetőeljárás során felmerült bűnügyi költség összegét, és egyúttal rendelkezett annak viseléséről is.

Győr, 2025. április 14.

Dr. Zólyomi Csilla s.k.
a tanács elnöke

Dr. Németh Balázs s.k.
előadó bíró

Dr. Papp Krisztina s.k.
bíró

Záradék:

Ez az ítélet és ezáltal a Győri Törvényszék 2024. augusztus 29. napján kelt, B.161/2023/119. számú ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2025. április 14.

Dr. Zólyomi Csilla s.k.

a tanács elnöke